

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
«ΠΑΤΡΙΩΝ»
ΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησιού και Ι. Μ. Δομβέρρη διευθύνοντος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000

ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΕΠΙ ΤΗ ΑΝΑΡΡΗΣΕΙ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Κληρονόμος πορφύρας, ἦν ὁ βασιλικὸς τοῦ πατὴρ ἔθεψε μὲ τὸ αἷμά τοῦ ἐνῶ προήσπιζε τὴν ἑπαλξιν εἰς ἦν τὸν εἶχε τάξει ἡ Πατρίς, φέρων δὲ τὸ στέμμα τῆς δάφνης, τὴν ὁποίαν διὰ τῶν ἰδίων τοῦ χειρῶν ἔδρεφεν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, Κωνσταντῖνος ὁ ΙΒ' ἀνέρχεται εἰς τὸν θρόνον ἐν βαθείᾳ ἐπιγνώσει τοῦ μεγέθους τῆς ὑψηλῆς τοῦ ἀποστολῆς καὶ ἐν ἀπτόητῳ πίστει περὶ τῆς βεβαίας αὐτῆς ἐκτελέσεως.

Ἐκοφεν ἤδη ἀπαξ διὰ τῆς σπάθης τοῦ τὸν γόρδιον δεσμὸν τῶν πολιτικῶν ἀποριῶν καὶ τῶν διπλωματικῶν προβλημάτων καὶ ἐδιδάχθη διὰ τῆς ἐνδοξοτάτης πραγματικότητος, ὅτι τὰ ἰδεώδη καὶ οἱ πόθοι τῶν ἐθνῶν δὲν ἐκπληροῦνται διὰ τῆς ἀδρανεῖας τῶν ὀνειροπόλων ἢ διὰ τοῦ ἐλέους τῶν ξένων. Ὅσα ἡ Ἱστορία τῷ ἐπρόβαλλεν ὡς παρεπόμενα τῶν μεγάλων καὶ δικαίων ἀγώνων τὰ εἶδε διὰ τῶν ἰδίων τοῦ κατορθωμάτων ἐπικυρούμενα, καὶ τῆς τοιαύτης τιμαλφοῦς πείρας τὰ πορίσματα ἀποτελοῦσι τὸ θεμελιῶδες ἐρόδιον τῆς ἐν τιμῇ καὶ δόξῃ ἀρχομένης βασιλείας τοῦ.

Τὸ Γένος λοιπὸν τὸ ἐλεύθερον καὶ τὸ ἀλύτρωτον καὶ τὸ ἐν διασπορᾷ, σπογγίσαν τὰ δάκρυα τοῦ πόνου καὶ ἀποθησαυρίσαν ἐν τῇ καρδίᾳ αἰωνίαν τὴν μνήμην τοῦ μάρτυρος πατρός, μὲ νέα θαλερὰ δάκρυα συγκινήσεως καὶ στοργῆς στρέφει τὰ βλέμματα πρὸς τὸν υἱὸν καὶ ἀναπολοῦν τοὺς θρόλους καὶ τὰς παραδόσεις, αἵτινες ἐθαυκάλισαν καὶ ἐθώπευσαν καὶ καθήδυναν καὶ ἔσωσαν πέντε αἰώνων γενεάς, διαβλέπει τὴν πραγμάτων αὐτῶν ἀνατέλλουσιν ταυτοχρόνως πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀνάρρησιν τοῦ παρακλήτου Κωνσταντίνου.

Βαρύτατος ἀναντιρρήτως ἦτο ὁ κλῆρος τοῦ ἀληθμονήτου πατρός. Οἰονεὶ δέσμιος ἐν ἀσφυκτικῷ κρατὶ δῶ μετ' ἀγωνίας ἤγειρεν ἐπὶ ἡμῖσιν αἰῶνα τῆς ἐθνικῆς παραδόσεως τὰ βάρη τὰ δυσβάστακτα καὶ ὑπὸ ταῦτα ἐκλινε καὶ ἐθραύσθη. Ἀλλὰ τὸν νεοσκαφῆ τάφον τοῦ διπλάσιον κυκλοῦ Ἑλλάς ἀφ' ὅσῃν παρέλαβε, ὅχι δὲ ἡ ἀσφυκτικὴ γωνία πλέον, ἀλλὰ τὸ ἡμῖσιν τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν ἀνευφημεῖ ὡς κύριον καὶ πραγματικὸν βασιλέα τὸν πορφυρογέννητον υἱόν.

Τοῦ ἐτέρου ἡμίσεως ἡ ἀνάκτησις εἶναι ὁ εὐγενὴς καὶ ὑψηλὸς κλῆρος τοῦ ἐστεμμένου στρατιώτου. Βαρὺς καὶ ὑψηλὸς κλῆρος διὰ συνήθη ὀνητὸν ἀλλ' ὅτι ἐπίσης καὶ δυσβάστακτος διὰ συνήθη ὀνητὸν ἀλλ' ὅτι Κωνσταντῖνος ὁ ΙΒ' δὲν εἶναι τοιοῦτος, διαλαλεῖ ἀπὸ πέντε αἰώνων τὸ Γένος, ὅπερ τὸν ἐπρόσμενε, τὸν ἐβλεπε, τὸν ἐθώπευε, τὸν ἠσπάζετο, τὸν ἠυλόγει ὡς τὸν ἐκδικητὴν τῶν μαρτυρίων, ὡς τὸν ἐκτελεστήν τῶν πόθων, ὡς τὸν ἀναστηλωτὴν τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ.

Ὁ Θεὸς μαζί σου Κωνσταντίνε.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν

(Ἰωάν. 9, 17, 31)

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνθρωπὸς τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν καὶ λέγων· Διδάσκαλε ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα¹ ἄλαλον· καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ² ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει, καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ καὶ³ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· Ὡ γενεὰ ἀπίστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με. Καὶ ἤνεγκαν αὐτόν πρὸς αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ. Πόσος χρόνος ἐστίν, ὥς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε· Παιδίόθεν. Καὶ πολλάκις αὐτόν καὶ εἰς τὸ πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵν' ἀπωλέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴτι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν, σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τὸ Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Καὶ εὐθὺς κρᾶξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε· Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου⁴ τῇ ἀπιστίᾳ. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ ὄχλος,⁵ ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοὶ ἐπιτάσσω. Ἐξελθε ἐξ αὐτοῦ, καὶ μηκέτι εἰσελθῇς εἰς αὐτόν. Καὶ κρᾶξαν, καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν ἐξῆλθε· καὶ ἐγένετο ὥστε νεκρὸς, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς, κρατήσας αὐτόν τῆς χειρὸς, ἤγειρεν αὐτόν καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον, οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν· Ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος⁶ ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν, εἰμὶ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες,⁷ παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας καὶ οὐκ ᾔθελεν ἵνα τις γνῶ. Ἐδίδασκε γὰρ τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ ἀποκτανθεὶς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Σημειώσεις.

- 1) Ἄλαλον=ὡς ἀφωνίαν προξενούν. 2) ῥήσσει=καταβάλλει καὶ σπαράσσει αὐτόν. 3) Ξηραίνεται=γίνεται ξηρὸς ἀνάσθητος. 4) Ἢν δὲν δύναμαι νὰ ἔχω σὴν πληρὴ καὶ τελείαν πίστιν, σὺ ἐλθέ βοήθός μου. 5) Ἐπετίμησεν=αὐστηρῶς διέταξε. 6) Ἐν οὐδενὶ=τρόπῳ. 7) Παρεπορεύοντο κρύφα προσέχοντες ἵνα μὴ κατανοηθῶσιν.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΑΡΧΙΕΡΕΥΣΗΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΑΞΙΝ ΜΕΛΗΧΙΣΤΕΛΕΚ

Ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς ΣΤ, 13—Η, 6

Θέλων νὰ δαίξῃ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν πραγματικότητα τῆς Ἀρχιερεῦσης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγει ὅτι ταύτην ὥρισεν ὁ Θεός, τὸ δὲ παράδειγμα τοῦ Ἀβραάμ μαρτυ-

ΣΟΥΛΙΩΤΑΙ

Τρία μπαϊράκια στήσανε στού 'Αϊ Λιά τῇ ράχη
Τὸνα 'ναι τοῦ Μουχτάρ πασᾶ, τᾶλλο τοῦ σελιχτάρη·
Τὸ τρίτο τὸ καλύτερο ἦτον τοῦ Μισσομπόνου·
Κατὰ τὸ Σουλι πῆγαιναν, κατὰ τὸ Βουλγαρέλι,
Στὰ δόντια σέρνουν τὰ σπαθιά, στὰ χέρια δὲ τουφέκια.
—Ποῦ πᾶς, μωρὲ Μουχτάρ πασᾶ, καὶ σὺ μπρὲ σελιχτάρη;
'Εδῶ δὲν εἶναι Χόρροβοι, δὲ καὶ καὶ σκουτώσης.
'Εδῶ 'ν' τὸ Σουλι τό κακὸ κι' ἄντρεϊὰ παλληκάρια,
Ποῦ πολεμοῦν μωρὰ παιδιὰ, γυναῖκες σὰν τοὺς ἄντρες·
Σέρνουν φυσέκια στὴ ποδιά καὶ πέτραις στὸ μαντύλι.
Πῶσω, μωρὲ Μουχτάρ πασᾶ, καὶ σὺ μπρὲ σελιχτάρη,
Μὴ χάσῃς τὰ κεφάλια σας κι' ὅλο τὸ στράτευμά σας.
Κι' ὁ πόλεμος ἀρχίτισε.

ΧΡΥΣΟΙ ΛΟΓΟΙ ΑΡΧΑΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Ὀλίγον κατόπιν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, κατὰ τὸν χρόνον τῆς μεγάλης ἀκμῆς τῆς πίστεως εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐξῆσεν ὁ Ἰωάννης Κασσιανός, (360—43 μ. Χ.), ὅστις συνέγραψε βιβλία τινὰ πρὸς στερεώσιν τῆς πίστεως παρὰ τοῖς τότε Χριστιανοῖς.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας ὁ εὐσεβὴς ἐκεῖνος Χριστιανὸς ἐδίδαχεν, ὡς αἰώνια ἀλήθειαι, εἶναι καὶ σήμερον χρήσιμοι, δὲν θὰ εἶναι ἴσως ἀνωφελές, ἂν ἐπικυκλώωμεν τούτων τινὰς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῶν *Πατρῶων*.

A

« Ἡ ἀγάπη πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, λέγει ὁ σοφὸς ἐκεῖνος διδάσκαλος, εἶναι ἡ βάση τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, καὶ δὲν πρέπει νὰ παραμελῶμεν αὐτὴν καὶ ἀνποτε συμβῇ διὰ τινὰ ἀνάγκην νὰ καταλύσωμεν τὴν νηστείαν ἢ νὰ παραλείψωμεν τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν βιβλίων. Διότι, ἐξακολουθεῖ, τὸ κέρδος τὸ ἀπὸ τῆς νηστείας εἶναι ὀλίγον ἀπέναντι τῆς μεγάλης ζημίας, ἡ ὁποία προκύπτει εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ὀργῆς, καὶ ἡ ὠφέλεια ἀπὸ τῆς ἀναγνώσεως, τῶν ἱερῶν βιβλίων εἶναι ἐπ' ἴσης μικρὰ ἀπέναντι τῆς βλάβης τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἐκ τούτου ὅτι καταφρονοῦμεν καὶ λυποῦμεν τὸν ἀδελφὸν μας. Διότι πρέπει, λέγει, νὰ ἡξεύρωμεν ὅτι καὶ αἱ νηστεαὶ καὶ αἱ ἀγρυπνίαι καὶ ἡ μελέτη τῶν Γραφῶν κλπ. δὲν εἶναι ἡ τελειότης τὴν ὁποίαν συνέστησεν ἡμῖν ὁ Χριστός, ἀλλὰ ὄργανα, μέσα πρὸς τὴν τελειότητα, δὲν εὐρίσκεται μέσα εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα ἡ τελειότης, ἀλλὰ ἀποικτᾶται δι' αὐτῶν. Λοιπὸν ματαίως νηστεοῦμεν καὶ ἀγρυπνοῦμεν καὶ ἀναγινώσκομεν τὰς ἀγίας Γραφάς, ἐὰν δὲν δυνθῶμεν νὰ ἀποκτήσωμεν καὶ ἔχωμεν καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην. Διότι μόνος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπιτύχη νὰ ἔχῃ μέσα τοῦ τὴν ἀγάπην ταύτην, ἔχει πράγματι ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τὸν Θεὸν καὶ μόνον ἐκεῖνου ὁ νοὺς εἶναι μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Ὅπως ἕκαστος βλέπει, ὁ αἰσίδιμος ἀνὴρ ἐδίδασκεν ὅτι ἡ διδασκαλία καὶ θρησκεία τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν δὲν εἶναι ἡ νηστεία, ἡ προσευχή, ἡ ἀνάγκη των Γραφῶν, ἡ ἐλεημοσύνη κ.λ.π. Ταῦτα πάντα εἶναι βεβαίως καλὰ καὶ ἀξίεπαινοι πράξεις, ἀλλ' εἶναι ἐξωτερικαὶ καὶ εὐκόλως περιπίπτουν καὶ καταντῶν ἀπλή συνήθεια, τύπος ἄνευ οὐσίας, ἄνευ περιεχομένου, ἄνευ σημασίας καὶ δυνάμεως. Ἡ ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν θρησκεία ἀπαιτεῖ θεμέλιον ἐσωτερικόν, ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ καὶ τῇ καρδίᾳ ἡμῶν σταριζόμενον, ἀπαιτεῖ διόρθωσιν.

ἔξευγένισιν αὐτῆς τῆς καρδίας, τῶν ἐπιθυμιῶν, τῆς βουλῆ-
σεως ἡμῶν, ὥστε νὰ θεωροῦμεν πάντας τοὺς ἀνθρώπους ὡς
ἕδελφους ἡμῶν, καὶ νὰ ἀγαπῶμεν αὐτοὺς ὡς τοιοῦτους.

B

"Ἀλλὰ καὶ εἰσαγάγει ὁ συγγραφεὺς δύο εὐσεβεῖς Χριστιανούς
τυνδιαλεγομένους, ὅτε ὁ εἷς ἐρωτᾷ: πόθεν προέρχεται ὥστε
πολλάκις χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν μας
κακὰ ἰδεάαι καὶ μᾶς ἐνοχλοῦν καὶ μᾶς ἀποπλανοῦν, καὶ
ἡμεῖς εἵμεθα ἀδύνατοι ἀπέναντι αὐτῶν καὶ δὲν ἠμποροῦμεν
πάντοτε νὰ τὰς ἀπομακρύνωμεν; Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὐ-
εθῇ μέσον τι, διὰ τοῦ οποίου ἢ αὗται νὰ μὴ ἔρχωνται εἰς
τὸν νοῦν ἡμῶν, ἢ τοῦλάχιστον ἡμεῖς νὰ ἀπομακρυνώμεν αὐ-
τάς εὐθύς καὶ νὰ μὴ ἀποπλανάωμεθα ὑπ' αὐτῶν;

Ὁ δὲ ἀπήντησεν : καθ' ὃν τρόπον ὁ υδρόμυλος ἐφ' ὅσον ὠθεῖται ὑπὸ τῶν ὑδάτων ἀκαταπαύστως ἀλέθει· καὶ δὲν δύναται νὰ σταματήσῃ, ὁ μυλωθρὸς δὲ, καὶ μόνος ὕψος, δύναται νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν ν' ἀλέθῃ ἢ σίτον ἢ ζιζάνια, ἥτοι λάμει αὐτὸν νὰ ἐργάζεται ὅπως θέλει καὶ πρέ-
πει, τοιοιουτοτρόπως καὶ τὸ πνεῦμα ἡμῶν, ἐφ' ὅσον ζῶμεν, τάντοσον νεινίται, φαντάζεται καὶ εἰς μυριάς σκέψεις καὶ
ἰδέας ἔρχεται, ἢ ὅπερ αὐτὸν μυρία ἰδέαι καὶ σκέψεις, φαντασάσαι κλπ. φοιτῶσιν εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν καὶ τὴν ἡμέραν
καὶ τὴν νύκτα καὶ ὅταν εἰμεθα ἐξυπνοὶ καὶ ὅταν κοιμώμεθα.

Δὲν ἠμποροῦμεν λοιπὸν νὰ ἐμποδίσωμεν αὐτὰς νὰ μὴ ἔρχονται· ἠμποροῦμεν ὅμως νὰ φροντίζωμεν καὶ κατορθώσωμεν νὰ ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν μας μόνον καλὰ καὶ ἄγρια, ἂν ἅπ' ἐνὸς μὲν ἔχωμεν εἰς τὴν ψυχὴν μας τὸν λόγον καὶ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ἂν ἀσχολούμεθα διαρκῶς εἰς ἔργα σύμφωνα ἐκ τὴν θείας ἐκείνου διδασκαλίας, ἂν ἀκαταπαύστως ἐνθυλούμεθα ὅτι εἴμεθα ἄνθρωποι. Χριστιανοὶ κ.τ.λ. ἅπ' ἐτέρου ἢ ἂν φεύγωμεν, ὅπως φεύγουσιν οἱ ναῦται τοὺς σκοπελοῦντας, εἰς τὰς ἔννοιαν καὶ πᾶσαν πράξιν τὴν ὁποίαν ἡ συνείδησις μῶν, τὸ θεῖον τοῦτο ἐν ἡμῖν φῶς, λέγει πρὸς ἡμᾶς ὅτι δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ».

Ταύτην τὴν δίδωσιν τῶν κακῶν ἰδεῶν, ἤτοι τὴν ριζικὴν
εραπείαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἀπὸ τοῦ κακοῦ ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὁ
Μέγας Διδάσκαλος ὅτε παρήγγειλεν εἰς ἡμᾶς : «εἰ ὁ ὀφ-
θαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν καὶ βάλε
ἐκ τοῦ σου, συμφέρει γάρ σοι ἵνα ἀπόληται, ἐν τῶν μελῶν σου
καὶ μὴ ὅλον σου τὸ σῶμα βληθῇ εἰς γέενναν. Καὶ εἰ ἡ δε-
ξιὰ σου χεὶρ σκανδαλίζει σε, ἔκοψον αὐτὴν καὶ βάλε ἀπὸ
τοῦ· συμφέρει γάρ σοι, ἵνα ἀπόληται ἐν τῶν μελῶν σου καὶ
μὴ ὅλον σου τὸ σῶμα εἰς γέενναν ἀπέλθῃ» Ματθ. (5, 29—30).

ТОУТО, НИКА (x')

Φιλοπατορία.

IA'.

Διὰ τὰ πέση ἡ Αὐτοκρατορία μας κυριωτάτη αἰτία
οὔτε τῶν ὁσμανιδῶν Τούρκων ἡ δύναμις ἐπῆρξεν, οὔτε
τῶν σελδσουκιδῶν, οἵτινες πρὸ αὐτῶν εἶχον ἐπικρατή-
εις τὴν Ἀσίαν· διότι τοὺς ὁσμανιδὰς ἤθελον καταβάλλη
οἱ Παλαιολόγοι, ἂν ἤθελον δυνηθῇ τὰ συγκεντρώσωσι τὰς
ἐθνικὰς δυνάμεις καὶ μὴ περιεσπῶντο ὑπὸ ἀπαύστων συγ-
κρούσεων πρὸς τοὺς κατέχοντας πλείστον τῆς Πελοποννήσου
καὶ τῆς Στερεᾶς καὶ τὰς νήσους Φράγκους, Βενετοὺς καὶ ἄλ-
λους ἐπιδρομεῖς, τοὺς δὲ σελδσουκιδὰς Τούρκους ἤθελον ἀφα-
νίσῃ οἱ Κομνηνοί. Ἄλλ' ὅτε ὁ Ἀλέξιος Κομνηνὸς παρσεύ-
ετο τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις πρὸς τοῦτο, ἐπλήθην ἡ πρωτοπο-
ρεῖα τῶν ἐκ τῆς Δύσεως ληστῶν, οἱ Νορβμαννοί, ὑπὸ τὸν ἀπι-
στον καὶ ὑπουλον Ῥοβέρτον, τὸν δικαίως κληθέντα Διαδόλον
(Τυτκάροδον) καὶ μετὰ μικρὸν ἡ κατὰ τῆς ἱστορίας, αἱ

σταυροφορίαί. Κατακλυσμός ἀδελφῶν ἀκρίδων, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ σημείου παμφαντοῦς δηλωθεὶς· διότι ὀλίγον πρὸ τῆς πρώτης τοιαύτης ληστρικῆς ἐπιχειρήσεως, τῆς πρώτης σταυροφορίας, νέφος καλυπτον ἅπαντα τὸν ὀρίζοντα καὶ αὐστικάζον τὸν ἥλιον, ἐκ τῆς Δύσεως ἐρχόμενον, διὰ τῆς μεγίστης τῶν πόλεων (τῆς Κωνσταντινουπόλεως) πετῶν πρὸς τὴν Ἀνατολήν ὄρμησιν, νέφος ἀκρίδων κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ τὰ πάντα ἄφηνίζον.

Ἐκ τῆς διασπάσεως λοιπὸν τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων ἔ-
παιον ἡ αὐτοκρατορία ἡμῶν, ἀλλ' ὅμως οὐχὶ ὡς δοῦλος ὑπὸ
τὴν μάστιγα τοῦ τιμωροῦ, ἀλλ' ὑψηλὴ ὡς ὁ Ἡρακλῆς πη-
δῶν εἰς τὴν πυρὰν ἐπὶ τῆς Οἰτης, ἢ ἀναβῆ ὕστερον ἐπὶ
τοῦ νοητοῦ Ὀλύμπου καὶ καθίσῃ παρὰ τοὺς θρόνους τῶν
ἀθανάτων, ὡς ὁ στῦλος τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ὁ κρη-
μινισθεὶς ὑπὸ ἀγρίας πνοῆς δυσμενοῦς ἀνέμου, ὅστις θ' ἀνα-
στυλωθῇ πάλιν εὐγενὲς ὡς ἄλλοτε καὶ χαρίεις, ἀφ' οὗ καὶ
κατακείμενος τοσοῦτον εἶναι περικαλλής. Οὕτω καὶ ἡ πα-
τρις ἡμῶν καὶ κατακειμένη ἐπὶ τοῦ αὐχμηροῦ δαπέδου τῆς
δουλείας ἔσωζε τοῦ θεοῦ αὐτῆς κάλλους πολύ. Ἐν τῇ δου-
λείᾳ κατησχυμένην εἶδεν αὐτὴν ὁ Βύρων, θρηνεῖ δι' αὐτὰ,
καὶ ὅμως λέγει· «καὶ εἰς τὸ γῆρας αὐτὸ τὸ λυγρὸν κόσμον
φέρεις χαρίτων, σὺ τῶν θεῶν ἡ πατρίς, ἡμιθέων ἡρώων ἡ
μήτηρ» (Περὶ ἡγήσης Τασίλδ Ἀρόλδου). Ἀλλ' ὅμως αἱ χάρι-
τες αἱ κοσμοῦσαι αὐτὴν δὲν ἦσαν ἡ περικαλλής φύσις, μόνον
ἀλλ' αἱ ψυχικαὶ ἀρεταὶ καὶ αἱ ἄλλαι, μάλιστα δὲ ὁ ἀκοί-
μητος τῆς ἐλευθερίας πόθος καὶ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα στοργή.

“ὦ! ἡ ἀγριωτάτη αὕτη στοργή, ἡ ἀσυνάντος ὡς οὐραίου ἀνέπνευσε τὰς ψυχὰς τῶν ὑπερασπιζόντων ἐδῶς μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Πόλεως τὰ φρούρια τοῦ Γαρδικίου, τῶν Καλαθρύτων, τῆς Καστρίτης, τοῦ Σανταμεριού, αἵτινες, ἀφ’ οὗ καταβλήθησαν ἀπὸ τὴν ὑπέροκτον δύναμιν τοῦ πολιορκουμένου αὐτοῦ Μωάμεθ, ἐσφάγγσαν, συνετρίβησαν τὰ δστὰ καὶ τὰ κρανία διὰ λίθων καὶ βολῶν καὶ ἐσχίσθησαν εἰς δύο δι’ ἐστομωμένου πρίονος. (Πάτρια ἔτος 1904 ἀρ. 36) Ἡ στοργή αὕτη ἡ ἀθάνατος ἐκραταίωσεν τοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς Καρυταίνης, τοῦ Σαλμενίκου καὶ τοῦ Παλαιοῦ Μουχλίου, διὰ τὰ προβέλλουσι τοιαύτην ἀδάμαστον ἄμυναν, ὥστε αὐτοὶ ὁ ἀμειλίχτος καὶ ἀγέρωχος διὰ τὰς κατακτήσεις του Μωάμεθ νὰ ἐπιτρέπη νὰ ἐξέλθωσι μὲ τὰς τιμὰς τοῦ πολέμου. (Πάτρια αὐτόθι). Προσκυνητὴς τῶν ἀγίων τόπων τῆς ἱστορίας τοῦ γένους ἡμῶν ὁ γράφων ταῦτα μὲ δάκρυα χαρᾶς ἔσχον πλημμυρισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτε εἶδον τὰ ἄσκημα ἐκείνα προφράγματα, μαρμαίροντα βάθρα ἀγαλμάτων ἐθνικῆς ὑπερροσύνης, ὅτε ἤκουσα τοὺς ποιμένας τοῦ Παρθενίου λέγοντας, ὅτι κατὰ θυελλώδεις νύκτας ἀκούουσιν ἀπὸ τῶν ἀντικύ τοῦ Μουχλίου βάχσεων ἵππων πολέμου, μιστηρίων χρεμετισμοῦ καὶ βρόντον ἀρμάτων τῶν ἡρώων, οἵτινες ἡμυνησαν ὀπισθεν τῶν ἐφημέρων τῆς κώμης τειχισμάτων, ἅτινα ὁ χρόνος ἐσκόρπισε μὲ τὴν πνοὴν του εἰς ἀφανισμόν. Φιλοπάτριδες πάντες οὗτοι καὶ πολεμισταὶ (στρατιῶται ἐκαλοῦντο καὶ ἀρματοῖλοι) εἶχον χαράξην ἀνεξίτηλα εἰς τὴν ψυχὴν των τὰ πρὸς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ παραγγέλματα τοῦ ἐπὶ τῇ αὐτοκρατορίας μας ἀρχόντος Κεκαυμένου, «ὅταν ὑπηρετῇς ὡς στρατιώτης ἀνδρίζου πρὸς τὸν πόλεμον, καὶ ἂν ν’ ἀποθάνῃς μέλλῃς διότι διὰ τοῦτο ἐστρατεύθης». Καὶ μὲ τὴν γνώμην ταύτην ἀντέχουσιν εἰς τὰ γρία σπαράγματα τῆς πείνης οἱ τῆς Καστρίτης καὶ τοῦ Γαρδικίου ἀμύντορες, διδάγμα ἐθνικῶν ἁγίων ἐμφυσηθέν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν παρὰ τῶν ἐν Δαρίσῃ ὑπὸ τοῦ Βουλγάρου Σαμουὴλ πολιορκηθέντων, οἵτινες «καὶ κυνῶν καὶ ὄνων καὶ ἄλλων μικρῶν ζῴων ἔφαγον τὰ κρέατα καὶ ἀφ’ οὗ καὶ ταῦτα ἐξηντλήθησαν, τὰ δέρματα τὰ ἐν ταῖς κοπρίαις κείμενα συλλέγοντες ἔβηνον καὶ ἔτρωγον αὐτὰ».

Ἡ στοργή αὐτὴ πρὸς τὴν πατρίδα ἤρχε τῆς ζωῆς τοῦ Νικολάου Παλαιολόγου τοῦ φρουράρχου τῆς Μονεμβασίας. Ποιορεῖ αὐτὴν Μωάμεθ ὁ κατακτητὴς ἔχων μεθ' ἐαυτοῦ καὶ τὸν παραδοθέντα εἰς αὐτὸν δεσπότην τοῦ Μυστρά, τὸν Δημήτριον Παλαιολόγον. Παραγγέλει οὗτος ὁ βδελυρὸς εἰς τὸν φρούραρχον νὰ παραδώσῃ τὴν πόλιν, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ εὐγενὴς ἀποκρίνεται εἰς τὸν ἔκφυλον, «τὸ φρούριον δὲν παρέδωκες εἰς ἐμὲ σύ, ἀλλ' ἐνεπιστεύθη παρακαταθήκην ἱερὰν εἰς τὴν τιμὴν τῆς φρουρᾶς ἢ Ἑλληνικῆς πατρίδος. Καὶ θὰ σφύζωμεν τὴν παρακαταθήκην ταύτην, ἐν ὧσιν ὑπερέχει ὑπὲρ ἡμᾶς τὴν χεῖρα τῆς τὴν σφύζουσας ἢ Ἀγίας Σοφίας ἢ Μονεμβασιώτισσας». Τίς ἔβαλε τὴν σπάθην τοῦ πεσόντος ἐν τῇ μάχῃ πατρός τῆς εἰς τὰς χεῖρας τῆς Μαρούλας, τῆς ἀβρᾶς κόρης τῆς Δήμου, ὥστε ὁρμῶσα κατὰ τῶν εἰσπεσόντων εἰς τὴν πόλιν Τούρκων καὶ ἀγούσα ἢ ἔνθεος τοὺς ἀνδράς πολεμιστὰς νὰ ρίψῃ ἔξω τοῦ τείχους τοὺς ἐχθροὺς καὶ νὰ σώσῃ τὴν Λήμνον; Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα (Πάτρια 1904 ἀρ. 28).

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα αὐτὴ ὀπλίζει τὰς χεῖρας ὅχι μόνον τῶν ἀνδρῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλληνίδων κατὰ τὴν ἄμυναν τῆς Χαλκίδος καὶ τῆς Ρόδου, ἃς κατείχον χριστιανοὶ ἐχθροὶ ταύτην μὲν οἱ ἱππῶται τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ἐκείνην δὲ οἱ πολλάκις πρὸς ἡμᾶς ἀπάνθρωποι Βενετοὶ (Πάτρια αὐτόθι). Ἡ ἀγάπη αὐτὴ πρὸς τὴν πατρίδα, ἣν οὐδεμία συμφορὰ νὰ νεκρώσῃ ἢ τοῦλάχιστον νὰ ρίψῃ εἰς ὑπνον εἶναι δυνατόν, ἄγει τὸν Μίχηνλ Ῥάλλην νὰ ταχθῇ συστατικῶς τῶν Βενετῶν καὶ νὰ συμπολεμήσῃ παρὰ τὴν Κόρινθον καὶ παρὰ τὰς Πάτρας. Ἡ ὄψις ἢ θεσπεσία τῆς Ἑλλάδος ἐνεκαρδίωνεν αὐτὸν κατὰ τὸν δι' ἀνασκολοπισμοῦ πολυώδυνον θάνατον, ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς δὲ παραλαβοῦσα ἀνεβίβασεν εἰς τὸ πᾶνθεν τῶν ἡρώων τοῦ γένους (Πάτρια αὐτόθι). Ὁ πόθος τοῦ νὰ ἴδωσι τὴν πατρίδα τῶν ἐλευθέρων, πόθος υἱοῦ πρόσπαθοντος τὴν ρακένδυτον μητέρα του νὰ περιβάλλῃ με ἐνδυμα ἐορτῆς, ἤγαγε τοὺς Ἡπειρώτας καὶ τοὺς Θεσσαλοὺς πᾶνοπλοι ὁρμῶντες νὰ καταλάβωσι καὶ ἄλλας θέσεις ἰσχυρὰς ἐν Ἡπείρῳ καὶ αὐτὴν τὴν Σκόδραν ἀνοίγοντες τὰς πύλας διὰ τὴν ἀπόδασιν Καρόλου τοῦ Ἡ' τῆς Γαλλίας ἐρχομένου πρὸς ἡμᾶς ὡς ἐλευθερωτοῦ. Διὰ τὸ ἐλευθερωτὴς ἐκεῖνος δὲν ἦλθεν, ἃς ἀπολογηθῇ ἢ κακουργία τῆς Βενετικῆς πολιτείας καὶ ὁ Πάπας Ἀλέξανδρος ὁ Β' ὁρμῶντας ἐπὶ παντοίᾳ κακουργίᾳ ἡμεῖς ἐσχόμεν χιλιάδας ἀνδρῶν σφαγόντων ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς τὸν βωμὸν τὸν μαρμαρῶσσοντα τῆς φιλοπατρίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα

Οἱ βασιλεῖς τὴν χώραν τῶν με ἄλλους δὲν μοιράζον
Δὲν κάθηνται εἰς ἡμῶν συντετριμμένον Θρόνον...
Τὸ ἀρπαχθὲν διάδημα ὀπίσω τὸ ἀρπάζουν,
Ἡ πίπτουσι βασιλικῶς εἰς θύελλαν ἀγώνων...

Τὸ στέμμα διακύβενσε διὰ νὰ ἔχῃς στέμμα
Καὶ κόμησέ το με σειρὰν μαχῶν καὶ τούρκων αἷμα.
Αὐτὸ εἶν' οἱ ἀδάμαντες τῶν εὐγενῶν στεμμάτων.
Δὲν ἄρχει πλέον, ὁ τυχὸν βασιλικὸν πατέρα
Ἀλλ' ὅστις με τὴν χεῖρα του τὸ στέμμα αὐτοῦ πλάττει
Τὸ φέρ' εἰς μέτωπον εὐρύ, ὡς ἄστρον εἰς αἰθέρα.

Ἄχ. Παφάδχος

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Μιχ. Ν. Πειραιᾶ Χρ. Δ. (...) Ἀντ. Γ. Κ.) π ο λ ι
Ἠλπίζαμεν ὅτι τὸ ἸΒ' ἔτος θὰ ἤρχιζε ἐν εἰρήνῃ πρὸς τακτοποίησιν
τῶν εἰς τὴν Ἀλυστρωτὸν ἀποστολῶν καὶ τὴν ἀνάλογον διαρρυθμίσει.
Τώρα θὰ περιμένωμεν.—Β. Δ. Β. εἰ ν ν η. Στέλλονται διὰ τ
αὐτοῦ.—Π. Χ. Κ. ἄ ρ ο ν. Δελτίον δωρεῶν (ἔσαι ὑπὲρ ἡμῶν) ἐδημ
σιεύθη ἐν τῇ πρ. φύλλῳ Προτιμητέα ἢ διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.
Ζ. Θ. Π. ἄ τ ρ α ς. Ἐξετελέσθη εὐχαρίστως. Ν. Μ. Σ. Ὁ δ ῆ
σ ὁ ν. Εἰς τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς ἀνεκοινώσαμεν τὰ ὀνόμα
τῶν γραφόντων πάντοτε σχεδὸν τῶν αὐτῶν. Ἡ μὴ δημοσίευσίς α
χῆθεν ἀποφασισθεῖσα τηρεῖται ἔκτοτε.—Δ. Χ. Ἀ ν ἄ π α ν,
Σ. Σ. ἰ φ ο ν ο ν, Γ. Ν. Τ ε ρ γ ἔ σ τ η ν, Κ. Π. Δ. Ρ. ἔ θ ο υ μ ο ν
Ν. Τ. Ἀ μ β ο ὕ ρ γ ο ν, Χρ. Σ. Ὁ δ ῆ σ ὁ ν. Γ. Δ. Δ. ε
κ ω σ ἰ α ν, Σ. Κ. Κ α λ κ ο ὕ τ τ α ν, Ν. Π. Λ ο ν δ ῖ ν ο
Στ. Π. Π. ἰ τ σ β ο ὕ ρ γ, Ν. Α. Ἰ ω ἄ ν ν ι ν α, Εὐ. Χ. Δ
μ ἰ α ν, Δ. Γ. Β ο σ τ ὡ ν η. Ζητούμενα ἀπεστάλησαν. Ἐν
ναι ὅμως συνιστῶμεν νὰ ζητηθῶσιν ἐγκαίρως τὰ τυχὸν ἐλλείπον
φύλλα τοῦ λήξαντος ἔτους γινομένης ταχείας τακτοποίησεως Δ.
Π ἢ λ ε γ γ α.—Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ ὑμῖν ὅτι ἀδυνατοῦμεν
στελλῶμεν με ἐπιγραφὰς ρωσιστί. Γράψατε μερικὰς ταινίας ἢ
τυπώσατε καὶ πέμψατε.

Πᾶσα ἀποστολὴ πρὸς τὴν Ἑταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δαμβέργῃ

Διευθυντῇ τῶν Πατρίων

Ὅδὸς Νικηφόρου 3 Α.

Εἰς Ἀθήνας.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κεφάλαιον δρ. 5.000.000

Ἔρρα ἐν Ἀθήναις. Ὑποκαταστήματα ἐν
Παλαιᾷ, Ἀργεῖ, Πάτραις, Ναυπλίῳ
Πύργῳ, Κερκύρᾳ, Κεφαλληνίᾳ, Διγίῳ
καὶ Αἰγιαδί, καὶ Ἀμαλίδι.

Ταμιὺν ὑπάρχειον μέχρι 5.000 δρ. 4 ο) εἰς
πρώτην ζήτησιν. 5 ο) μετὰ ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων.

8 1) 2 ο) ἀπὸ εἰσὶς εἰς πρώτην ζήτησιν
4 ο) » μετὰ τρεῖς μῆνας
4 1) 4 ο) » μετὰ ἑξ μῆνας
4 1) 2 ο) » μετὰ ἐν ἔτος
5 ο) » μετὰ δύο ἔτη
5 1) 2 ο) » μετὰ τριῶν καὶ πλέον
Καταθέσεις εἰς χρυσὸν κατὰ 1) 2 ο) ὀλιγώτερον

«ΑΝΑΤΟΛΗ»

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία Ζωῆς

ἐδρεύουσα ἐν Ἀθήναις.

Ἑταιρικὸν κεφάλαιον 2.000.000 φρ.

Ὅδὸς Σταδίου ἀριθ. 14.

Δέχεται ἐσφαλῆς τῶν ἐκ τοῦ πολέμου
κινδύνων καὶ ἀπασάν τὴν διάρκειαν τῶν
ἐχθροπραξιῶν, τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος
στρατιωτικῶν, ὧν καὶ τῶν λοιπῶν κλειθέν.

τῶν ὑπὸ τὰ ὅπλα πολιτῶν ἀποζημιώσεων
τὰς οἰκογενεῖας τῶν.

Τὸ ἀσφαλιστὸν ἐκονομίσθη εἰς 4 ο) εἰς
τοῦ ἀσφαλιζομένου κεφαλαίου κατὰ τριμ
νίαν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν.
Οὐδεμία διατύπωσις ἀπαιτεῖται οὐδὲ ἰατρικ
ἐξέταση διὰ τὴν πραγματοποιήσιν μιᾶς
αὐτῆς ἀσφαλείας.

Οἱ βουλομένοι νὰ ἀσφαλισθῶσι δύναται
νὰ διενεργῶσι τὴν ἐγγραφήν τῶν εἴτε αὐτῶν
προσώπων εἴτε δι' οἷον δὴποτε συγγενοῦ
ἀντιπροσώπου τῶν.

Ἀετιομερεῖς πληροφῶριαι παρέχονται
τὰ Γραφεῖα τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως
ἑταιρείας εἰς Σταδίου ἀριθ. 14.